

ANMELDT MUSIKK

Dylan ska' hem

Etter 50 år foreligger poetens største plate endelig på vestlandsdialekt. Tom Roger Aadland er verdensmester i Dylan på norsk.

MUSIKK ROCK

Tom Roger Aadland

«Blondt i blondt»
Embrace

HØSTEN ER I ANMARSJ, mine venner, med mørke, død og den evinnelige terpingen på at Nobelprisen i litteratur må gå til Bob Dylan. Finnes det en døllere diskusjon? Hva skal Dylan med noe slikt – hadde Shakespeare noen Nobelpris, kanskje? Nei, må man absolutt gjøre litterært anlagt populærmusikk til konkurransegren i en gammel dynamittgubbes navn, så gi heller prisen til Tom Roger Aadland.

DER HAR DU en mann som oppnår resultater resten av feltet bare kan drømme om. Syv år er gått siden haugesunderen dukket opp med «Blod på spora», hans gjendiktning av Dylans skilsmissealbum «Blood on the Tracks» (1975). Musikalsk litt tamt, men likevel en stor språkkunstnerisk bragd. Endelig kunne Jan Erik Volds pussige Dylan-fremføringer og den trønderharry Åge Aleksandersen/Håvard Rem-utgivelsen «Fredløs» (1997) leveres til resirkulering. Albumet ga

Aadlands karriere et velfortjent løft og etter tre solide album med eget materiale våger han seg endelig utpå med en oppfølger.

50 ÅR ER GÅTT siden Dylan slapp «Blonde on Blonde», rockens første dobbeltalbum og hans beste plate på 60-tallet. 14 spor med impresjonistiske kjærlighetstekster og dylansk assosiasjonspoesi, båret frem av poplåter, arg blues og lange, intense epos. Det Aadland har gjort er ikke bare å oversette denne sangskatten til norsk, men å vestlandifisere den. Der Dylan var «Stuck Inside of Mobile with the Memphis Blues Again», synger haugesunderen om å «Sitte fast i Strileland med sentrumsblues i kveld».

Her blir Shakespeare til Holberg og senatoren til stortingsmann, mens «texas medicine» og «railroad gin» byttes ut med hardingøl og rallarsprit. Det er blanke barndomsfjorder, trailere på veiene og galskap på torget, akkurat slik vi kjenner det. Senere på platen blir perler til garn, en fordrucken perser til en baltisk fyllik og den mystiske «Sad-eyed Lady of the Lowlands» til en «Sorgsame kvinne ifrå Jæren», alt i tråd med vår egen verden. At enkelte ordvalg bytter litt mot originalenes tvetydighet gjør ingenting, slike valg er del av gjendiktningens kunst.

MUSIKALSK GÅR Aadland og bandet enda lenger, med uventede og djerve løsninger. De kjente vokalmelodiene består, men arrangementene er nye. Noe dylansk munnspill er knapt å høre, i stedet er det Aadlands skarrende haugesunds-dialekt som står for råskapen. Siden 2009 har vokalen hans blitt tryggere og grovere, noe som kler materialet godt. Samtidig er originalalbumets «tynne, ville kvikksølvlyd» valgt bort til fordel for et mer tåkefullt, mystisk lydbilde, ikke ulikt

det Daniel Lanois ga Dylan på «Time out of Mind» (1997).

DET KUNNE GJERNE VÆRT enda mer tåke og skit i lyden, men valget er uansett godt: I stedet for å konkurrere med det umiskjennelige adrenalinsuget i originallåtene, viser nordmennene at materialet står seg i ny innpakning. Særlig de seigere blueslåtene får en oppsving på denne måten, hør bare hvordan «Leopardskinnsbunadshetta di» kommer gyngende inn på et sirkulært bassriff og tilnærmet elektronisk trommekomp, før det topper seg med et støyparti som Dylan selv neppe hadde vært klar for i 1966.

I SAMME ÅND velger Aadland og kompani bort sirkustakten på «Regnværsdamer #12 og 35», den barokke gitaren på «I fjerde omgang» og den lekne rytmen på «Eg må ha deg» -- og erstatter dem med mørke, flytende lyd-kulisser. Det er mye fin steelgitar, dyp klang og andre stemningseffekter her. Også de raskere sporene er smakfullt arrangert, et par likegyldige riff til tross. Enkelte steder kunne dog bandet sluppet seg mer løs, for eksempel ved å utnytte det Real Ones-aktige banjoriffet på «Tydelegvis fem truande» bedre. Samtidig skal musikerne ha honnør for å ta originale valg uten å gå i veien for låtene, særlig på stillferdige og lange spor som «Sorgsame kvinne ifrå Jæren» og «Visjoner av Johanna».

Sistnevnte er platens vakreste øyeblikk, en bekreftelse av at populærmusikken stadig har plass for de særreste visjoner. Dylan på norsk uten at det blir pinlig, hvem hadde trodd det? Vi sees på Nobelfesten.

ERIK FOSSEN
Musikk anmelder

GJENDIKTNING: I «Blondt i blondt» kommer Roger Aadland og bandet med også vestlandifisert den.

uventede og djerne løsninger. Aadland har ikke bare oversatt Bob Dylands «Blonde on Blonde» til norsk, men

ARKIVFOTO: VEGAR VALDE

Vondt i pønkehjertet

Bergensband gir utskjelt sanger gode fremtidsutsiker.

MUSIKK ROCK

Still Shaking

«About Love» Fight Records

MAN SKAL VÆRE bra tøff i trynet for å spille poppønk – en av verdens kanskje mest utskjelt sjangetype – i 2016. Sjangeren, kan man si, fikk sitt store kommersielle gjennombrudd på begynnelsen av 90-tallet. Men den rendyrkede poppønk har siden den gang i stor grad beveget seg ned i undergrunnen igjen. Poppunk kjennetegnes av radiovennlige melodilinj, refreng skapt for allsang og tekster om personlig nederlag, som krever at man våger å stå det løpet ut. Fallhøyden kan bli fryktinngytende, og ofte er det kun detaljer som skiller mellom triumf og mageplask ut.

Heldigvis er bergenske Still Shaking nettopp så tøffe som man må være for å dra det i land.

ETTER EN FIN DEBUTPLATE i 2014 er bandet tilbake med en fire spor lang EP. Siden sist har bandet kvittet seg med de mest barnlige taktene; elleville bassganger og vindskeive ska-rytmer er byttet ut med ettertenksomme tekster, mer balanserte arrangementer og bedre produksjon.

De fleste band i denne sjangeren når dette veiskillet før eller senere, og de aller fleste ender vanligvis opp med å rote seg ut i en muskalsk hengemyr. Still Shaking går derimot målrettet på og lager sin helt egen støpeform hvor både sjangertypiske virkemidler som smarte harmonier og heseblesende trommer kan kombineres med kløktig låtsnekring, hardere toner og mer moden tematikk enn hva som er vanlig for sjangeren.

DESSVERRE KLARER ALDRI de spake vokalepartiene å matche resten av musikken. Vokalsporene låter flate og litt uinspirerte, uten karismaen og særpreget som må til for å virkelig skille seg ut. Fundamentet er derimot bunnsolid og kursen bandet har tatt lover svært godt for fremtiden.

ANMELDT AV PETTER LØNNINGEN

Så hatten passer

Wilco vender tilbake til sin barndoms dal på bandets tiende utgivelse.

MUSIKK ROCK

Wilco

«Schmilco»

«Schmilco» Anti/Epitaph

DEN NYE WILCO-PLATEN «Schmilco» er både en fortsettelse av og et brudd med fjorårets «Star Wars» (de to er spilt inn samtidig). Fellesnevneren er kanskje åpenbar: Tøysete albumtitler, som for å komme alle anklager om «dad rock» og «art rock» i forkjøpet. Vi voksne, liksom? Sjekk disse tøysete albumtitlene, da! Og det LOL-ete coveret! Livet som evig kritikerrost rockeband er kanskje ikke så enkelte likevel for amerikanske Wilco, som forøvrig spilte på Bergenfest i sommer.

PÅ ÅPNINGSLÅTEN «Normal American Kids» synger frontfigur Jeff Tweedy: «I remind myself of myself long ago, before I could drive, before I could vote». Et nytt tilskudd til det vi kan kalle hans ledemotiv: Innerst inne forblir vi små barn, livet ut, vi blir bare litt flinkere til å maskere det. Også sporene «Quarters» og «If I ever was a child» kretser rundt barndommens bilder. Det bakovervendte blikket reflekteres også i musikken. Der «Star Wars» var en litt uvøren og støyete rakettut-sending ut i verkstedboden, er «Schmilco» en utstrakt hånd til dem som mener at Wilco alltid var best på sine tidlige album «A.M.» (1995) og «Being There» (1996), den gangen «alt. rock-country» var en passende etikett og de cowboyhattene til Tweedy ikke var så borti natta malplasserte.

Med unntak av «Locator», «Nope» og «Common Sense», der Nels Cline utforsker gitarens uante bruksområder, er «Schmilco» en mer neppå utgivelse; en vendereis til det akustiske, døsig nittitalls-Wilco. *Jeg minner om en jeg engang var.*

SKJØNT, NOEN GANGER kan det nesten bli litt i overkant leket og tilbaket, som når de tøyser med åttitallet: «We aren't the world, We aren't the children». Om selv ikke Wilco kan ta seg selv høytidelig, hvem kan?

ANMELDT AV HÅRVARD NYHUS